

Министру спољних послова Турске др Ахмету Давутоглуу, с љубављу

(Осврт на тезе изнете [16. октобра 2009. у Сарајеву, на отварању конференције “Османско наслијеђе и муслиманске заједнице Балкана данас”](#))

Сарајево је наше.

Више Срба живи у Србији него у Босни. Дакле, Босна је наша одговорност.

Србија дели исту судбину са Босном. Шта год да се деси у Босни, то је наше. То је наша историјска дубина.

Босна је наша земља. Србија ће настојати да успостави ред у свим околним регионима, на Балкану.

За дипломате из других делова света, босанско питање је техничко питање. За Србију, то је питање живота и смрти.

У 11 векова РOMEЈСКОГ царства, обичан сељак, војник или коњушар, из било ког народа царства, могао је да постане цар. Слично је било и са царицама, и другим највишим државним достојанственицима. Из РOMEЈСКОГ царства изродио се „комонвелт“ независних, християнизованих држава, са својим, независним црквама, који из Другог Рима црпе своју духовност и дан-данас. То је била успешна прича, и то у светским размерама. Баштиник те приче и Трећег Рима данас је стални члан Савета безбедности Уједињених нација. Дакле, и даље у средишту светске политике.

Отворено писмо др Ахмету Давутоглуу

Пише: Александар Павић
понедељак, 02 новембар 2009 16:56

Од 4. до 15. века, Балкан је био центар светске политике, центар најуспешније европске државе свих времена, Источног римског или РOMEЈСКОГ царства. Тек након отоманског заузимања Константиновог града, Балкан је постао периферија Европе. Од тада, обичан хришћански сељак, коњушар или војник није имао чему да се нада, осим преживљавању, или вечитој борби.

Константинов град је био средишњи град, не само Балкана, него Европе и света током више векова. Доласком Отомана, он је постао једно велико село, које је трајно изгубило свој космополитски карактер, огромно село у којем данас један Васељенски патријарх не може на миру да шета улицама.

Београд је, током 15. века, као главни град Деспота Стефана, био једно од најлепших утврђења на Дунаву, град учености и цркава. Доласком Отомана, његово становништво махом је одведено у ропство, а цркве оскрнављене и срушене.

Дух Сарајева је био дух коегзистенције само у периоду између Првог и Другог светског рата. То је био једини период када су у граду постојале три велике монотеистичке вере – муслиманска, православна и католичка – а да ниједна није била ни повлашћена ни прогоњена. Никада током отоманског времена није било верске равноправности, а поготово не званичног мултикултурализма. Период од 15. до 20. столећа на Балкану био је „успешна прича“ само за мухамеданство.

Босна и Херцеговина је мањи Балкан од бивше Југославије. То није спречило Турску да немилосрдно учествује у растурању овог другог, већег.

За Србију је сигурност Сарајева једнако важна као и сигурност и просперитет Београда.

Подржавам територијални интегритет Кипра, чији је северни део задесила иста „успешна прича“ као и Балкан од 15. до 20. столећа. Србија треба да помогне његову реинтеграцију.

Подржавам територијални интегритет Турске исто онолико колико Турска подржава

Отворено писмо др Ахмету Давутоглуу

Пише: Александар Павић
понедељак, 02 новембар 2009 16:56

територијални интегритет Србије.

Ми ћемо реинтегрисати балкански регион. И он ће бити центар светске политике, какав никад није био и никад неће бити као отомански.

Захваљујем на добро распоређеним тезама. Само је требало тамо где је речено „Турска“ да убацим „Србија“. Слично је било и са појмовима „отоманско“ и „ромејско“.

И, на крају, ми нисмо дошли у Босну на коњима, него сте нас на својим коњима ту затекли.